

W dniu 3 listopada 2009 r. Komisja wysłała wezwanie do usunięcia uchybienia, uznając, że skarżąca umożliwiła działanie znacznej liczby istniejących instalacji (1 647 instalacji), które nie posiadały pozwoleń spełniającego wymogi art. 5 ust. 1 dyrektywy IPPC. W chwili wysłania uzasadnionej opinii 784 istniejące instalacje w dalszym ciągu nie posiadały pozwoleń zgodnego z art. 5 ust. 1 dyrektywy.

Chociaż od tamtego czasu sytuacja uległa poprawie, w chwili złożenia niniejszej skargi cztery istniejące instalacje były nadal eksploatowane w Republice Francuskiej bez pozwolenia zgodnego z dyrektywą.

Wobec tego Komisja uważa, że Republika Francuska nie zaprzestała jeszcze naruszenia art. 5 ust. 1 dyrektywy IPPC.

(¹) Dz.U. L 24, s. 8.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 19 stycznia 2012 r. w sprawie T-71/10 Xeda International SA i Pace International LLC przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 marca 2012 r. przez Xeda International SA i Pace International LLC

(Sprawa C-149/12 P)

(2012/C 165/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Xeda International SA, Pace International LLC (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem, C. Mereu)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-71/10; oraz
- stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej niewłączenia difenylaminy („DPA”) do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG (¹) oraz stanowiącej, że państwa członkowskie muszą cofnąć zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające DPA do dnia 30 maja 2010 r.; lub
- ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez wnoszące odwołanie; oraz
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania (w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Sądem).

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie twierdzą, że oddalając ich skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji dotyczącej niewłączenia difenylaminy do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz stanowiącej, że państwa członkowskie muszą cofnąć zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające DPA do dnia 30 maja 2010 r., Sąd naruszył prawo Unii. W szczególności wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd popełnił szereg błędów w zakresie interpretacji okoliczności faktycznych i uregulowań prawnych mających zastosowanie do sytuacji wnoszących odwołanie. Skutkowało to szeregiem naruszeń prawa, a w szczególności:

- uznaniem, że obawa o ewentualne powstawanie nitrozamin nie była główną przesłanką podjęcia decyzji przez Komisję, mimo że rozumowanie przedstawione przed Sąd przemawia za zajęciem przeciwnego stanowiska;
- pomieszaniem dwóch etapów procesu oceny DPA przewidzianego w rozporządzeniu nr 1490/2002 (²), zmienionym rozporządzeniem 1095/2007 (³), co doprowadziło Sąd do błędnego wniosku, że prawo wnoszących odwołanie do obrony nie zostało naruszone;
- uznaniem, że kwestia możliwości powstawania nitrozamin została podniesiona w czerwcu 2008 r., a nie w styczniu 2008 r., jak jasno wynika z przedstawionych dowodów z dokumentów, co oznacza, że wadliwa jest decyzja Sądu, że opóźnienie procedury spowodowane przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności wcale nie pozbawiło wnoszących odwołanie prawa do cofnięcia ich poparcia dla włączenia DPA do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG.

Z powyższych względów wnoszące odwołanie podnoszą, że wyrok Sądu w sprawie T-71/10 winien zostać uchylony oraz że należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji dotyczącej niewłączenia difenylaminy do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz stanowiącej, że państwa członkowskie muszą cofnąć zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające DPA do dnia 30 maja 2010 r.

(¹) Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, s. 1)

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1490/2002 z dnia 14 sierpnia 2002 r. ustanawiające dalsze szczegółowe zasady realizacji trzeciego etapu programu prac określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 451/2000 (Dz.U. L 224, s. 23)

(³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1095/2007 z dnia 20 września 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1490/2002 ustanawiające dodatkowe szczegółowe zasady realizacji trzeciego etapu programu prac określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz rozporządzenie (WE) nr 2229/2004 ustanawiające dodatkowe szczegółowe zasady wdrażania czwartego etapu programu pracy określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 246, s. 19)